

Telo

Téma 4

AKO SA ČLENOVIA ZBORU NAVZÁJOM DOPŔŔAJÚ?

Prehľad:

Po tom, ako sme sa v predchádzajúcich témach pozreli na slávu, účel a identitu cirkvi, sa v niekoľkých ďalších témach budeme zaoberať službou cirkvi. V štvrtej téme spolu preskúmame význam a dôsledky pravdy, ktorá hovorí, že cirkev je telom Krista.

Ciele:

Pomôcť zborovým vedúcim :

- Lepšie porozumieť metafore, ktorá opisuje cirkev ako telo Krista.
- Skúmať význam pravdy, ktorá vyjadruje, že cirkev je telom Krista.
- Povzbudiť zborových vedúcich, aby vo svetle pravdy, že cirkev je Kristovo telo, zhodnotili svoj zbor či služobný tím.

Možné výsledky:

Zboroví vedúci:

- Lepšie pochopia, čo znamená, že cirkev je Kristovo telo.
- Zhodnotia štruktúry vo svojich zboroch, či služobných skupinkách, v súlade s cirkvou ako telom Krista.
- Zboroví vedúci urobia zmeny v štruktúrach ich zboru či služobného tímu, v súlade s cirkvou ako Kristovým telom.

KROK 1: POCHOPENIE TÉMY

Na ktoré hlavné otázky sa treba zamerať?

Hlavné prvky témy

Čo znamená fakt, že cirkev je telom Krista? Venujte čas skúmaniu konceptu Kristovho tela. Čo tým podľa vás Pavol myslel? Zistite, akých súvislostí sa táto pravda týka. Čo to znamená z hľadiska toho, ako má cirkev fungovať? Aký je význam tejto pravdy a aké sú jej dôsledky? Čo to pre náš zbor znamená, že má byť Kristovým telom? Ako to odlišuje cirkev od iných ľudských organizácií?

Výroky

(Výroky sú vyjadrenia, ktoré ťa majú prinútiť k rozmyšľaniu nad témou. Môžu, ale nemusia odzrkadľovať biblickú múdrosť.)

„My si na zabezpečenie služby v zbere platíme kazateľa. Prečo by som sa mal o to starať ja?“

„Cirkev ako Kristovo telo je živým, duchovným organizmom; nie je to firma.“

Argument: „Cirkev je doslova telo Krista; sama je Kristom.“

Protiargument: „Cirkev ako telo Krista je iba metafora; skutočné telo Krista bolo prebodnuté klincami a teraz sedí na Božom tróne a očakáva, kým sa navráti ako kráľ.“

„Keďže hlavou tela je Kristus, nemali by sme rozlišovať medzi duchovenstvom a obyčajnými ľuďmi. Nemali by sme mať ani platených kazateľov, ktorí sa zvyknú stať kňazmi.“

„Nemám pocit, že mám veľmi čo ponúknuť telu Krista. Na rozdiel od druhých nemám nijaké dary ani talent.“

Príklady zo života

Kazateľ Vojto

Vojto je už roky kazateľom Prvého zboru. Verne slúži, káže trikrát do týždňa: v nedeľu ráno, v nedeľu večer a v stredu večer. Vede skupinky zamerané na štúdium Biblie, pravidelne navštevuje ľudí v nemocniciach aj u nich doma, stará sa o zborový život a poskytuje ľuďom poradenstvo. Jeho zbor nikdy veľmi nenarástol, a Vojto niekedy rozmyšľa prečo. A tak ešte usilovnejšie pracuje, trávi viac času v službe a hľadá Boha v modlitbe. Zdá sa mu však, že to všetko naraz nezvláda a čuduje sa, prečo Boh jeho službu nepožehnáva. Ľudia sú s Vojtovou službou prevažne spokojní. Cenia si ho a sú hrdí na to všetko, čo ich kazateľ robí. Prvýkrát ste sa s ním stretli v nemocnici, keď tam bol navštíviť priateľa. Odvtedy ste mali zopár rozhovorov, v ktorých ste sa ho snažili povzbudiť. Jedného dňa si Vojto pred vami vyleje srdce plné pocitov únavy a frustrácie.

Čo by ste Vojtovi povedali? Ako by vyzeral Prvý zbor, keby ľudia tohto tela správne fungovali? Ako by vyzeral, keby Vojto fungoval trochu inak?

Mária

Keď Mária začala navštevovať svoj zbor, náramne sa jej páčil. Kázne ju podnecovali k tomu, aby nasledovala Krista, hudba ju inšpirovala ku chvále Boha, aj ľudia boli priateľskí. No prešli tri toky a Mária sa necíti ako súčasť zboru. Väčšinu nedieľ príde do zboru, tesne pred začiatkom bohoslužieb si sadne si dozadu na „svoje“ miesto a len čo sa bohoslužby skončia, je na ceste späť k autu. Mária nikdy nebola súčasťou žiadnej skupinky a nikdy nemala žiadnu službu v zbore, pretože bola príliš zaneprázdnená. Keď bola minulú nedeľu ráno ešte doma, takmer sa rozhodla, že do zboru ani nepôjde. Myslela si: „Aj tak na mne naozaj nezáleží. Nebudem nikomu chýbať. Je jedno, či som tam, alebo nie. Nie som si ani istá, či tam vôbec ešte patrím.“ Mária v ten deň napokon do zboru išla. Zúfalo sa snaží vo svojom živote nájsť nejaký význam. Ponúknete jej spoločný obed hneď po skončení bohoslužieb, a ona vám porozpráva o svojich starostiach živote a pocitoch, ktoré má zo zboru. Ako by ste jej odpovedali?

Teraz, keď ste sa pozreli na *Hlavné prvky témy, Výroky a Príklad zo života*, ktoré sú tie hlavné otázky, ktorým sa je potrebné venovať, aby ste pochopili túto tému?

KROK 2: ŠTÚDIUM PÍSM **Čo o tejto téme hovorí Biblia?**

Preštudujte nasledujúce oddiely, aby ste boli schopní rozoznať, čo znamená, že cirkev je telom Krista. Potom sa zamerajte na závery a princípy, ktoré Biblia z tohto konceptu čerpá.

Oddiely

Hlavné oddiely

Rimanom 12:1-8

1Korintňanom 12:12-27

Efezanom 4:1-6

Súvisiace oddiely

Rimanom 7:4

1Korintňanom 10:13

Efezanom 1:22-23

Efezanom 2:14-18

Efezanom 5:22-33

Kolosanom 1:15-28 (najmä 18 a 24)

Kolosanom 2:16-19

KROK 3: NAHLIADNUTIE DO INÝCH ZDROJOV
Čo sa môžeme naučiť od iných autorov?

"Spoločenstvo ako funkčné telo," Robert Banks.

Úryvok zo 6. kapitoly v knihe *Pavlova predstava o spoločenstve*, upravené vydanie, strany 55-58. Copyright (c) 1994. V origináli použité s dovolením Hendrickson Publishers, Inc., Peabody, MA. Všetky práva vyhradené.

„Byť súčasťou jeden druhého,“ Gene A. Getz.

Úryvok z 1. kapitoly v knihe *Vzájomné budovanie*, strany 17-26. Copyright (c) 2000, Gene A. Getz. V origináli použité s dovolením autora. Všetky práva vyhradené.

Spoločenstvo ako funkčné telo

Robert Banks

Pomocou opisu kresťanského spoločenstva ako „rodiny“ sa Pavol vyjadruje o jeho základoch a o povahe vzťahov v ňom. Jeho Ďalšie prirovnanie spoločenstva k *soma*, „k telu,“ akoby sa viac týkalo podstaty a uplatňovania darov v danom spoločenstve, a zdroja, z ktorého pochádzajú. Bolo by však zavádzajúce príliš ostro rozlišovať medzi aplikáciami týchto dvoch metafor, keďže jedným z Pavlových základných presvedčení je, že tieto dve charakteristiky naozaj nemôžu byť oddelené jedna od druhej. Budeme to vidieť jasnejšie, keď pôjdeme ďalej.

Pavlovo počiatkové používanie metafor „tela“

Prvé pomenovanie kresťanskej komunity „telom“ sa nachádza v druhej polovici 1. listu Korintčanom, aj keď existuje ešte jedna skoršia zmienka, kde sa kresťania spomínajú ako samostatní „členovia“ Krista (1Kor 6:15). Tieto prvé dve zmienky sú svojou povahou dosť záhadné a vyskytujú sa v Pavlovej diskusii o Večeri Pánovej. Miesto využívania *darov* vo vlastný prospech dáva Pavol dôraz na vzájomnú *jednotu* členov a skrze ňu na ich jednotu s Kristom. „Keďže je jeden chlieb,“ vraví, „my mnohí sme jedno telo, lebo všetci máme podiel na jednom chlebe“ (10:17).

Pavol hovorí, že „kto je a pije, a nerozoznáva telo, je a pije si odsúdenie“ (11:29). I keď sa toto vo všeobecnosti interpretuje ako odkaz na ukrižované telo Krista, v zornom poli je takmer dozaista i spoločenstvo. Členovia spoločenstva potrebujú rozoznať svoju jednotu a „prijať“ jeden druhého (tento výraz je vhodnejší, než „čakať“ jeden na druhého, 11:33). Skutočnosť, že spoločenstvo tvorí mnoho členov, by nemala viesť k presadzovaniu individualistických postojov, či k vytváraniu uzavretých skupín v rámci daného spoločen-

stva, ale skôr k trvalému utvrdzovaniu jeho solidarity.

Pavol o probléme jednoty a rozmanitosti uvažuje dlhšie a živšie v nasledujúcej kapitole, kde v parabolickom až alegorickom zmysle pomocou svojich početných analógií spája ľudské telo so spoločenstvom kresťanov (12:12-30). V tomto oddieli by som chcel zdôrazniť nasledujúce body:

1. Kristovým telom je označované miestne spoločenstvo v Korinte. „Vy ste Kristovo telo“, prízvukuje Pavol, „a jednotlivo ste údy“ (1Kor 12:27). Je potrebné, aby sme sa vyhli dvom nedorozumeniam. Po prvé, Pavol tu veľmi neopisuje *ekklesiu*, konkrétne miestne zhromaždenie, skôr kresťanskú komunitu ako celok. Metafora o *soma* a termín *ekklesia* sa úplne neprekrývajú, keďže *soma* má širšie spektrum významu. Výraz „telo“ môže popisovať vzájomné vzťahy členov zboru v rámci zboru, ale aj mimo zboru. Aj napriek tomu sú však vzájomné zodpovednosti členov napĺňané primárne pri *zhromažďovaní*. „Telo“ je najlepšie a najjasnejšie vyjadrené slovom „cirkvi“, keďže je viditeľná aj vtedy, keď práve nie je zidená. Spoločenstvo v Korinte nie je zobrazované ako súčasť širšieho tela Kristovho, či ako jedno z početných „tiel Kristových“. Na tom mieste sa nachádza *to jediné* „telo Kristovo“. Vedie to k tomu, že kdekoľvek sú kresťania zidení, tam sa nachádza telo Kristovo vo svojej plnosti, pretože tam je Kristus skutočne a úplne prítomný skrze svojho Ducha (12:13). Toto je veľmi závažná pravda. Nachádzame tu bližšie potvrdenie toho, ako vysoko si Pavol cenil miestne spoločenstvo kresťanov.

2. Každý člen spoločenstva má mať službu, ktorou má slúžiť iným členom spoločenstva. Znamená to, že žiadna

osoba ani skupina ľudí nesmie podceňiť prínos druhých pre „telo“, či predpísať nemenný spôsob fungovania.

V spoločenstve sa vyskytuje rozmanitosť služieb, a práve v rôznosti funkcií tkvie celistvosť a jednota tela. Boh stvoril veci tak, že na to, aby spoločenstvo poriadne fungovalo, musí v ňom byť zapojený každý človek (12:14-21). To znamená, že každý člen zastáva jedinečnú rolu, no stále je závislý na všetkých ostatných členoch.

3. Práve tí členovia, ktorí vykonávajú nie až tak očividne veľkolepú službu, by mali byť rešpektovaní najviac. Služby, ktoré sú najdramatickejšie či navonok najviac atraktívne, nie sú vždy nutne tými najpodstatnejšími. Preto je nutné venovať pozornosť hodnoteniu niektorých darov, napr. glazolalie (hovorovanie v jazykoch) z hľadiska ich dôležitosti a užitočnosti pre celé spoločenstvo. Iné, ktoré sú nenápadnejšie a sú uplatňované vo väčšom súkromí, môžu k zdraviu a rastu spoločenstva prispieť omnoho podstatnejšie (12:22-25).

4. Vzájomné prepojenie členov spoločenstva je tak bezprostredné, že to, čo ovplyvní jedného, nevyhnutne ovplyvní všetkých. Treba si pozorne všimnúť jazyk, ktorý tu Pavol používa. Nehovorí, že zvyšní členovia spoločenstva *by mali* zdieľať pozitívne či negatívne skúsenosti s jednotlivcom. Hovorí, že naozaj *sú* takto zdieľané, či už vedome, alebo nie. „Telo“ má spoločnú nervovú sústavu. Je v ňom spoločný život, v ktorom je každý stotožnený s druhým – všetci v jednom a takisto jeden vo všetkých (12:26). Vzájomný vzťah jednotlivcov, ktorí tvoria spoločenstvo, by sotva mohol byť silnejšie zdôraznený.

5. Vyzdvihuje sa bezprostrednosť vzťahu spoločenstva a Krista, no jeho povaha nie je úplne špecifikovaná. I keď sa zdá, že na začiatku oddielu Pavol spoločenstvo úplne stotožňuje s Kristom (12:12b), na samom konci toto spoločenstvo jednoznačne opisuje ako jeho *telo* (12:27). Znamená to, že Kristus je jeho hlavou, alebo že spo-

čenstvo je celým jeho telom? Podľa všetkého je to druhá možnosť, keďže sa nikde nenachádza žiaden náznak opaku. Neznamená to, že je jeho podobou v doslovnom či fyzickom zmysle, ako niektorí naznačujú. Pavol na začiatku oddielu jasne hovorí, že Kristus je so spoločenstvom zjednotený skrze Ducha (12:13) a vzťahy medzi členmi fungujú skrze rovnakého činiteľa (12:4-11; 14:12).

Pohľad na spoločenstvo ako na „telo“ sa ďalej objavuje v Pavlovom liste Rimanom (Rim 12:4 a ďalej). Tu len posilňuje princíp jednoty v rozmanitosti, i keď z trochu iného uhla. Pavol má na mysli nielen preceňovanie určitých darov na úkor iných, no takisto aj členov, ktorí preceňujú dar, ktorý vlastní. Na rozdiel od predchádzajúcej situácie tu nereaguje na chybu, ktorá sa predtým vyskytla, ale chce ich uchrániť pred možnosťou, že sa vyskytne (porovnaj s Rim 1:11-13). Napriek jeho tvrdeniu, že „my“ sme „jedným telom v Kristu“ a nie „vy“ (ako v 1Korintčanom), Pavol pravdepodobne má na mysli rímske spoločenstvo. Množné číslo tu jednoducho znamená „my kresťania“ (kdekoľvek sme), i keď možno medzi členov spoločenstva zahrnul samého seba so zreteľom k svojej diaľkovej účasti na ňom. Ako sme už poznamenali, rímska kresťanská komunita sa stretávala vo viacerých skupinách po celom meste, a tak je tu opäť prítomné širšie použitie metafory o „tele“ na pomenovanie viacerých než jedného zboru.

Takisto je jasné primárne uplatnenie metafory o „tele“ za účelom využívania darov. Jednota spoločenstva sa prejavuje práve cez *rôznosť* toho, čo doň ľudia vkladajú, ako aj cez tomu zodpovedajúcu intenzitu (Rim 12:6a, 6b). V 12. kapitole Rimanom Pavol opisuje vzťah spoločenstva s Kristom z osobnejšieho hľadiska, než v 1Korintčanom. Nie sú iba „telom Kristovým“, teraz sú „jedným telom v Kristovi“ (Rim 12:5a). Takáto formulácia zdôrazňuje, že Kristus je zdrojom ich jednoty. Spôsob, akým to funguje, a pravá podstata ich vzájomného vzťahu, nie sú určené.

Pavlovo neskoršie použitie metafory „tela“

V Pavlových neskorších listoch môžeme nájsť určité posuny v tom, ako používa metaforu o „tele“. Sú dôsledkom rôznych situácií, do ktorých sa spoločenstvá dostali. Náboženské idey z niekoľkých zdrojov – gréckych, židovských či orientálnych – sa zjednotili a spolu hrozili, že preniknú do malých kresťanských enkláv. Podľa týchto cudzích ideí môžu rôzne kozmické sily, ktoré sú lúčmi božstva, pomôcť ľuďom pri nadviazaní kontaktu s Bohom. Na základe tohto je treba, aby veriaci doplnili svoju dôveru v Krista tým, že získajú znalosť takýchto síl. Vo svojom liste Kolosanom sa Pavol zaoberá touto hrozbou, a vysvetľuje, že celé stvorenie vďačí za život Kristovi (1:16); že nevyhral len nad hriechom, Zákonom a smrťou, ale takisto aj nad týmito kozmickými silami (1:20); a že nie je iba jedným lúčom božstva spomedzi množstva ďalších, ale je Ten, v ktorom „Boh chcel, aby prebývala všetka plnosť“ (1:19). On a jedine on je „obraz jediného Boha“ a je „prvorodený“ spomedzi všetkého a všetkých (1:15). Toto zahŕňa aj jeho *eklesiu*. V tomto bode Pavol znovu zavádza myšlienku „tela“ a opisuje Krista ako „hlavu tela, Cirkvi“ (1:18). Tento motív sa v liste opakuje ešte na troch ďalších miestach. Trochu ďalej v tejto kapitole hovorí o „jeho tele, ktorým je Cirkev“ (1:24). Na inom mieste hovorí o Kristovi ako o „hlave, z ktorej celé telo, vyživované a pospájané kĺbmi a šlachami, rastie Božím vzrastom.“ (2:19-20). V nasledujúcej kapitole hovorí len o jeho členoch, ako „sú povolani v jednom tele“ (3:15).

V Liste Efezanom sa objavujú podobné motívy. Nadradenosť Krista v každej vrstve reality je opäť potvrdená a jeho prvenstvo nad kozmickými silami a cirkvou sú zvlášť vyzdvihnuté. Je „nad každé kniežatstvo, moc, silu a panstvo“ (Ef 1:21) a „Jeho však, ako hlavu nad všetkým, dal Cirkvi, ktorá je jeho telom, plnosťou toho, ktorý naplňa všetko vo všetkom“ (1:22-23). Neskôr v liste túto metaforu dáva do súvislosti

s novonadobudnutou jednotou medzi Židmi a Grékmi, ktorá v cirkvi existuje v dôsledku Kristovho diela zmierenia (2:16, 3:6). A ešte ďalej zdôrazňuje fakt, že existuje iba „jedno telo“ a pokračuje tým, že zmieňuje rôznosť „darov“, ktoré v ňom môžeme nájsť, a ktorých autorom je Kristus (4:7-8). Slúžia na to, aby „pripravovali svätých na dielo služby“ (čiže podnecovali k uplatňovaniu iných darov v rámci spoločenstva) a budovali Kristovo telo. Máme byť pravdiví v láske, „aby sme vo všetkom dorastali v Krista. On je hlava, z neho rastie celé telo, pevne spojené vzájomne sa podporujúcimi kĺbmi a buduje sa v láske podľa toho, ako je dané každej časti“ (4:12, 15-16). Je to rozhodne veľmi hutný opis. Využíva celkový obraz tela dorastajúceho v hlavu a naznačuje, že súlad Cirkvi s Kristom by mal byť čoraz úplnejší. Posledné výskyty tejto metafory v liste sa nachádzajú v zozname povinností pre mužov a ženy. Tu sa takisto o Kristovi hovorí ako o „hlave Cirkvi“ (5:23) a kresťania sú „údmi jeho tela“ (5:30), ktoré živí a opatruje.

Jej vývoj

Ako sa použitie metafory o „tele“ vyvinulo?

1. V skoršej korešpondencii sa „telo“ týka miestneho zhromaždenia cirkvi na zemi. V Pavlovej neskoršej korešpondencii bol jeho význam rozšírený, aby opísal nebeskú realitu, do ktorej patria všetci kresťania: *eklesia*. (Keď sa výrazy „telo“ a „cirkev“ spolu vyskytnú v Efezanom, znamenajú „cirkev, jeho telo.“) Jeho aplikácia sa skôr rozširuje ako zužuje, pretože v neskorších listoch je nám predstavená nebeská cirkev a nie miestne spoločenstvá, ktoré sú jej pozemskými prejavmi.

2. Vzťah medzi Kristom a cirkvou je vo väčšej plnosti definovaný v neskorších listoch. V tých skorších spoločenstvo tvorilo celé telo, vrátane hlavy; až neskôr Kristus zastáva čelnú pozíciu. Znamená to, že je aj zdrojom jeho života aj centrom jeho jednoty.

I keď v Kolosanom nenájdeme o tom žiadnu zmienku, Efezanom hovorí o Duchu ako o tom, ktorý ustanovuje Kristovo prvenstvo v rámci cirkvi a dáva vznik životu a jednote (Ef 2:18, 22; 4:3-4).

3. Pavol neskôr vo svojich listoch rozširuje význam metafory o „tele“ za účelom obsiahnutia celej rasovej škály cirkvi, či novej „ľudskosti“, ktorá bola vytvorená zo židovských aj gréckych prvkov. Nachádza sa tu variácia témy jednoty v rozmanitosti, ktorá sa namiesto konkrétnych darov sústreďuje na náboženské pozadie členov.

4. Keď Pavol hovorí o vzájomnom prínose členov, viac zdôrazňuje potrebu ich spoločného rastu, než z neho vychádzajúcu vzájomnú závislosť. Tento rast definuje ako neustále rastúce spojenie s Kristom a ako intelektuálnu či morálnu vyspelosť, ktorej štandardom je sám Kristus. Rast sa deje skrze „hovorenie pravdy v láske“ (Ef 4:15).

Jej hranice

Všetky tieto zmienky o „tele“, spolu s tými zo skorších listov, hovoria iba o vnútorných vzťahoch medzi Kristom a spoločenstvom a medzi členmi spoločenstva. Aj keď nebeská „cirkev“ nesie význam naplnenia sociálnych či politických túžob ľudí, výraz „telo“ priamo nerieši vzťah medzi týmto spoločenstvom a svetom.

Hoci je v dnešných dňoch táto metafora často používaná v takomto smere, Pavol nepovažuje „telo“ za objekt orientovaný k svetu, či Krista za závislého od viditeľných prejavov tohto objektu vo svete. Konkrétne miestna *eklesia* neponúka svetu žiadnu „tvár“. Svet vidí len kresťanov a vidí ich takých, akí sú, keď sú mimo zboru. Nič v Pavlových listoch nenaznačuje, že by zhromaždení veriaci mali *priamu* úlohu zoči-voči svetu. Hoci metafora o „tele“ popisuje spoločenstvo kresťanov aj vresy, keď nie sú spolu zhromaždení, v zásade popisuje interakciu členov jedného s druhým, nie s ľuďmi zvonku.

Neznamená to, že by jednotlivým členom spoločenstva chýbala zodpovednosť voči svetu okolo nich, ale skôr to, že metafora o „tele“ nie je nikdy v takomto význame použitá. Samozrejme, že cirkev, či širšia kresťanská komunita, majú vo svete úlohu, konkrétne väčší súlad medzi členmi a hlbšie zjednotenie s Kristom. Vzhľadom na to, že to zahŕňa nielen ich spoločný, ale aj individuálny rast (pričom hlbšie porozumejú a naplnia ich širšie povinnosti vo svete), cirkev a spoločenstvo majú vskutku *nepriamy*, no fundamentálny podiel na živote ľudí okolo seba. Ak vezmeme do úvahy náznaky v Pavlových listoch, väčšina obsahu kresťanských stretnutí sa musela týkať ich zodpovednosti voči ľuďom zvonku a voči spoločnosti ako takej. Niektoré oddiely, ktoré sa napríklad zaoberajú vnútornými vzťahmi medzi členmi, stoja bok po boku s vyučovaním o povinnostiach jednotlivých kresťanov smerom von (napr. Rim 12).

Jej uplatnenie

Veľké množstvo toho, čo Pavol hovorí o spoločenstve, je formulované ako odpoveď na možnosť nejednoty, ktorá má potenciál ho rozvrátiť. Ako sme mali možnosť vidieť, jednota v miestnom zbore je realita, ktorú treba zobrať na vedomie, nie potenciál, na ktorom treba pracovať. Pavol ich opakovane vyzýva, aby si takúto jednotu udržiavali navzdory možným alebo už existujúcim nesúhlasom¹ a aby sa tak vyhli schizme, aká sa vyskytla v Korinte a hrozila aj Rímu či Kolosám². Skôr, než rozkol medzi viacerými zbormi, schizma podľa Pavla znamená rozdelenie jedného spoločenstva. Ako hovorí, je výsledkom buď nedostatočnej schopnosti dohovoriť sa, alebo nedostatočnej starostlivosti jeden o druhého (1Kor 1:12; 11:21), a je jedným zo skutkov „tela“ (Ga 5:20). Neznamená to, že sa treba vyhnúť akejkoľvek odlišnosti názorov. Ako Pavol

¹ 1Kor 1:10; Rim 15:5; Flp 2:1; Kol 3:12-14; Ef 4:3.

² 1Kor 11:18; Rim 16:17-20; Col 2:16-19.

vraví, „musia byť medzi vami aj roztržky, aby sa ukázalo, kto z vás sa osvedčí“ (1Kor 11:19). Nezhoda však skutočne štiepi telo až vo chvíli, keď sa takéto rozdiely skombinujú s nedostatkom prijatia a celá jedna časť zboru sa zatvrdí voči zvyšku, tváriac sa, že si vystačia sami. Dokonca aj rozdiely v doktrínach, napr. o tom, či už bolo vzkriesenie (15:12-58), či odlišné životné štýly, napr. do akej miery sa môže človek zúčastňovať na aktivitách okolitej spoločnosti (10:23-31), nevedú v rámci spoločenstva k schizme, ak ich nesprievádza násilný či nedbanlivý prístup zo strany jednej skupiny členov k druhej. Keď je však napadnutá podstata evanjelia, ako napríklad naliehanie na dodatočnú podmienku na spasenie (Ga 1:9), prenikanie modlárskych ideí (1Kor 10:14-22), či prejavy výrazne nemorálneho správania (5:1-7), kontroverzia, ktorú tieto veci spôsobili, musí viesť zbor k oddeleniu sa od ľudí, ktorí v tom mali prsty. Za účelom vyhnutia sa nepotrebnnej schizme Pavol nevyžaduje od členov podpis detailného vieroúčného vyznania ani vyčerpávajúceho mravného kódexu, ako najmä to, aby členovia vyjadrovali ich *spoločné* prijatia Bohom a ich *úsilie* o jednotu v zámeroch a v láske.

Jej originalita

Nakoľko je Pavlovo použitie metafory „tela“ originálne? V židovských textoch nemá žiadne konkrétne paralely. Hoci myšlienka „spoločnej osobnosti“ je prítomná v hebrejskej Biblii, výraz „telo“ židovskému mysleniu prvýkrát predstavil práve grécky preklad Starej zmluvy (napr. Lv 14:9; Prís 11:17). No ani tu, ani v literatúre z obdobia medzi dvoma zmluvami, nebol tento výraz použitý nijako metaforicky³. Špekulácie rabínov ohľadom hrubo zveličenej veľkosti Adamovho tela (obsahujúcom embryá celého ľudstva) pochádzajú z neskoršieho obdobia a majú doslovný význam.⁴

³ Porovnaj s 1Mak 8:11, Múd 9:15

⁴ Pesikta de Rav Kahana I b.

Gnostické myslenie pripúšťa ideu zachráneného spoločenstva ako tela nebeského vykupiteľa, no iba v spisoch, ktoré sú mladšie než samotná Nová Zmluva. Každopádne, Pavlovo úvodné použitie tejto metafory, v ktorom je spoločenstvo reprezentované celým telom, a kde je dôraz na vzájomnej závislosti jeho členov, nemá v gnostických zdrojoch žiadnu paralelu.

V stoickej literatúre ešte pred NZ nachádzame zobrazenie kozmu (vrátane ľudstva) ako tela božskej svetovej duše⁵ a zobrazenie spoločnosti ako tela, v ktorom má každý člen inú úlohu⁶. Avšak Pavol odmieta vykresliť vesmír ako Kristovo telo a odmieta akúkoľvek myšlienku, že širšie sociálne spoločenstvo člena má vyššiu prioritu ako kresťanské spoločenstvo. Jednotlivec a spoločenstvo sú objektom jeho záujmu úplne rovnako; ani jedno nemá prioritu nad tým druhým. Človek môže byť jednotlivcom jedine v rámci spoločenstva a spoločenstvo môže poriadne fungovať iba ak si jednotlivci, ktorí ho tvoria, plnia svoje jedinečné úlohy. Takisto má na zreteli aj uzavretejšie a osobnejšie spoločenstvo než bolo stoické *polis* – také, ktoré je spojené s jedným človekom a je spojené s jeho pokračujúcim osobným príbehom. Senecova zmienka o cisárovi ako o „duši“ republiky, a neskôr, a republike ako o cisárovom „tele“, poskytuje paralelu blízku tej našej⁷. No Pavol ako správny Hebrej nerozmýšľa o duši a tele v takomto dualistickom zmysle, a teda nemôže takto ani opísať vzťah medzi Kristom a jeho spoločenstvom.

Hoci žiadne z týchto použití neposkytuje presnú paralelu k jeho myšlienkam, predsa len naznačujú, nakoľko táto metafora v helenistických kruhoch „visela vo vzduchu“.⁸ Hoci výraz „telo“ od neho nepochádzal, Pavol bol očividne prvý, kto ho použil, aby opísal malé

⁵ Seneca, *De Ira* 2.31.7-8

⁶ Epictetus, *Dissertationes* 2.10.3.

⁷ Seneca, *De Clementia* 1.4.3-5.1; 2.2.1.

⁸ Pozri tiež Livy, *History* 2.32.

Josephus, *Antiquities* 7.66.

Dio Chryostom, *Orationes* 17.19.

spoločenstvo *v rámci* väčšej komunity v spoločnosti a *osobné* zodpovednosti ľudí jeden voči druhému a nie ich občianske povinnosti. Opäť vidíme, ako

Pavol používa úplne „sekulárny“ výraz, aby osvetlil, o čom je kresťanské spoločenstvo.

*

Byť súčasťou jeden druhého

Gene A. Getz

„Tak sme mnohí jedno telo v Kristovi,
ale jednotlivo sme si navzájom údmi.“
(Rim 12:5)

Zreteľne si pamätám, že som raz pozeral zápas amerického futbalu Americkej futbalovej ligy. Miami Dolphins hrali proti Dallas Cowboys. Zápas bol zúrivý, keďže sa oba tímy snažili získať body na výsledkovej tabuli. Cowboys už veľmi skoro a dominantne uchopili vedúcu pozíciu a udržali si ju skoro počas celej hry.

Zrazu sa však niečo stalo s obranou Miami Dolphins. Pod vedením Dana Marina, profesionálneho zadáka Dolphinsov, začali pretláčať loptu vpred. Ako jemná mechanika, v ktorej sa spája brilantnosť a intenzívna emócia, sa predrali ihriskom a skórovali touch-down. Vyžarovala z nich jednota a bolo to úžasné! Každý jeden hráč splnil svoju úlohu. Ani jeden nezaváhal.

Nie som nijaký „futbalový prorok“, ani jeho „syn“, ale pamätám si, že som vtedy náhle predpovedal, ako sa táto hra skončí. Bolo tam niečo citeľné, čo sa dalo vnímať. Dolphins vyzerali nezastaviteľne – a takými aj boli. Čo si pamätám, v posledných minútach dali tri touchdowny a vyhrali celý zápas.

V jednote je sila – aj v takej čisto ľudskej oblasti, akou je atletika. Predstavte si teda, čo sa deje, keď je takéto úsilie vypôsobené a zmocňované Duchom Svätým. Toto mal vlastne Ježiš na mysli, keď sa modlil, aby členovia jeho tela boli jedno ako je on jedno s Otcem (Jn 17:20-23)! Tento faktor je veľmi dôležitý nielen pre budovanie Kristovho tela v láske, ale aj pre schopnosť byť dynamickým svedectvom vo svete. Takáto jednota poráža Satana! Ten nemá žiadnu moc zastaviť zbor, ktorý kráča vpred a je pravdivý v láske (Ef 4:15) a zároveň prejavuje jednotu „srdca a duše“ (Sk 4:32).

Dynamické metafory

Apoštol Pavol použil viacero metafor, aby opísal cirkev. Vo svojom liste Korinťanom použil *poľnohospodársku* analógiu, keď napísal „vy ste Božia roľa“ (1Kor 3:5-9a). Táto metafora krásne súzvučí s Ježišovým podobenstvom o rozsievачovi (Mt 13:1-23; Mk 4:1-20; Lk 8:4-15).

V tom istom kontexte Pavol použil *architektonickú* metaforu. Korinťanov označil ako „Božiu stavbu“ (1Kor 3:9). Pavol pokračuje a hovorí, že „položil základ... a tým je Ježiš Kristus,“ a ďalší duchovní vodcovia na tomto základe stavali (3:10-11).

Pavol následne použil *anatomickú* metaforu – jednu z jeho najnázornejších ilustrácií cirkvi, ktorú v Novej zmluve používa výlučne on. Pavol označil Boží ľud ako „telo Kristovo.“ V jeho listoch Rimanom, Korinťanom, Efezanom a Kolosanom sa slovo „soma“ – prekladané ako „telo“ – za účelom opisu fungovania cirkvi, vyskytuje viac než tridsať krát. Približne polovica z toho opisuje ľudské, fyzické telo a jeho početné časti a orgány. V druhej polovici Pavol tento výraz aplikoval na cirkev – *telo* Krista.

Analógia s „telom“

Analógiu s ľudským telom Pavol najviac používa vo svojom liste Korinťanom, dozaista práve pre nejednotu a rozkoly, ktoré medzi nimi vládli (1Kor 1:10; 3:1-4). Práve na základe ich detskej mentality sa špeciálne snažil kúsok po kúsok vykresliť podobnosť medzi „ľudským telom“ a „Kristovým telom“ – cirkvou. V dvoch obširných odsekoch použil grécke slovo „soma“ až štrnásťkrát, aby vykreslil, ako presne

ľudské telo funguje. Pavol naozaj nechcel, aby im ušla jeho pointa! Keďže teda už predtým zažil ich neschopnosť pochopiť duchovnú pravdu, a keďže stále neboli schopní zvládnuť „pevný pokrm“ (1Kor 3:1-2), rozhodol sa, že im to podá tak jasne, aby aj ten najmenej vyspelý kresťan mohol pochopiť, čo sa snaží vyobraziť. A tak napísal:

Lebo telo [ľudské telo] nie je jeden úd, ale mnoho údob. Keby noha povedala: Pretože nie som ruka, nie som z tela!, či zato nepatrí k telu? A keby ucho povedalo: Keďže nie som oko, nie som z tela!, či zato nepatrí k telu? Keby bolo celé telo len okom, kde by bol sluch? A keby bolo celé sluchom, kde by bol čuch? Preto Boh usporiadal v tele všetky údy tak, ako chcel. Keby však boli všetky údy jedným údom, kde by bolo telo? Takto je teda mnoho údob, a predsa jedno telo. Preto oko nemôže povedať ruke: Nepotrebujem ťa!, ani hlava nohám: Nepotrebujem vás!

Ba skôr je to tak, že tie údy tela, ktoré sa zdajú slabšími, sú nesmierne potrebné, a tým údom, ktoré sa nám zdajú menej cenné, preukazujeme väčšiu pozornosť, a pretože sú neslušné, dostáva sa im o to starostlivejšie zaobstaranie, zatiaľ čo naše počestné údy to nepotrebujú. Boh však usporiadal telo tak, že slabšiemu údu dal viac cti, aby neboli v tele roztržky, ale aby sa údy vzájomne o seba starali. A teda ak trpí jeden úd, spolu s ním trpia všetky údy; ak sa dostáva cti jednému údu, radujú sa s ním všetky údy (1Kor 12:14-26).

Neexistuje, aby aj ten najmenej vyspelý kresťan neporozumel, čo sa Pavol snažil povedať. Snažil sa zdôrazniť, že kresťania sú „súčasťou jeden druhého.“ Ukončil teda tieto dlhé, opisné oddiely tým, že pridal toto stručné stanovisko a aplikáciu: „Vy ste Kristovo telo, a jednotlivo ste údy“ (1Kor 12:27).

Keď Pavol písal list kresťanom v Ríme, predpokladal, že už rozumeli metafore o tele – pravdepodobne preto, že boli ako veriaci omnoho vyspelejší než Korintčania. A tak tento túto analógiu predostrel a hneď za tým objasnil, čo z toho vyplýva:

Metafora

Lebo ako v jednom tele máme mnoho údob, ale všetky údy nekonajú tú istú činnosť, (1Kor 12:14-16)

Aplikácia

tak sme mnohí jedno telo v Kristovi, ale jednotlivo sme údy (1Kor 12:27).

TRI DÔLEŽITÉ PRAVDY

V týchto oddieloch Pavol zdôrazňuje tri dôležité princípy, ktoré sú v dnešnej dobe rovnako podstatné, ako boli vtedy, keď písal tento list.

1. Vzájomná závislosť: Žiadny izolovaný či samostatný kresťan nedokáže fungovať efektívne.

Jeden z mojich najobľúbenejších športov je squash. Snažím sa ho hrať pravidelne s vedomím, že „telesné cvičenie má svoje limity“ (1Tím 4:8a). A predsa som zistil, že ak chcem podať v tomto športe aspoň nejaký slušný výkon, zásadne dôležitá je koordinácia. Squash vie byť divoko rýchlym športom a adekvátny výkon v súťaži je založený na „spolupráci“ všetkých častí fyzického tela. Konkrétne sa to týka koordinácie očí a rúk. Táto hra však takisto vyžaduje schopnosť predvídať, čo sa stane a schopnosť presunúť sa do správnej pozície skôr, ako vám súper odrazí loptu späť!

Tak, ako ľudské bytosti majú „mnoho údob, a predsa jedno telo“ - čo nám umožňuje konať ako samostatné fyzické jednotky, tak aj telo Kristovo – cirkev – tvorí mnoho jednotlivých členov. Skutočne sme „súčasťou jeden druhého“. Žiaden príslušník Kristovho tela nemôže vysloviť vetu: „Nepotrebujem“

jem Ťa.“ Všetci sa navzájom potrebujeme. Ak máme vyhrať zápas proti nášmu súperovi v duchovnej sfére, musíme fungovať ako jedna dynamická jednotka. Vzájomná závislosť a koordinácia sú absolútne kľúčové!

2. Pokora: Žiaden príslušník Kristovho tela by sa nemal cítiť dôležitejší, než akýkoľvek iný príslušník Kristovho tela.

Žiaden kresťan nemá výlučné právo na Božiu milosť. Toto je azda jedna z Pavlových hlavných lekcií v oddieloch, kde sa zaoberá funkciou tela. I keď to už naznačoval v celom oddiele v Korinťanom (niektorí Korinťania hovorili: „Nepotrebujem Ťa“ a „Som dôležitejší ako ty“), Pavol to zdôraznil ešte viac v paralelnom oddiele v liste Rimanom:

„Mocou milosti, ktorá mi bola daná, každému z vás hovorím, aby si nemyslel o sebe viac, ako treba, ale aby o sebe zmýšľal skromne, podľa toho, akú mieru viery každému udelil Boh“ (Rim 12:3).

Pavlov list Efezanom odzrkadľuje rovnaký dôraz. Pavol si tu chystá základy na to, aby mohol rozobrať účel darov (čo urobil v Ef 4:11-12), a tak píše: „so všetkou pokorou, miernosťou a trpezlivosťou, znášajte sa navzájom v láske“ (Ef 4:2).

Prečo Pavol v tomto oddiele zdôraznil pokoru, miernosť a trpezlivosť? Pretože, ako sám neskôr hovorí, „jedno je telo a jeden je Duch“ (Ef 4:4). Toto je v podstate to isté, čo povedal Korinťanom: „Veď my všetci sme boli pokrstení jedným Duchom v jedno telo (1Kor 12:13). Inými slovami, žiaden člen Kristovho tela nie je dôležitejší ako ktorýkoľvek iný. I keď jeden človek môže mať významnejšie postavenie, v Božích očiach je pre Kristovo telo dôležitý a rovnako potrebný ako človek, ktorého si ani nevšimneme (1Kor 12:22-23).

Calvil Hill bol jeden z najlepších záďakov, akých kedy Americká futbalová

liga videla. Mal však jednu achillovu pätu – jeho palec na nohe! Jeho palec nebol tou najpôsobivejšou či najatraktívnejšou časťou jeho veľkej postavy, no vždy, keď si ho zranil, nemohol dobre bežať. Musel tejto časti svojho tela dopriať dostatočný čas na vyhojenie, aby si vôbec mohol plniť svoju úlohu.

Tak je to aj v Kristovom tele, cirkvi. Pavol podčiarkol toto hľadisko v liste Korinťanom, kde píše:

Ba skôr je to tak, že tie údy tela, ktoré sa zdajú slabšími, sú nesmierne potrebné, a tým údom, ktoré sa nám zdajú menej cenné, preukazujeme väčšiu poctu, a pretože sú neslušné, dostáva sa im o to starostlivejšie zaodenie (1Kor 12:22-23).

3. Jednota: Každý kresťan by mal usilovne pracovať na vytváraní jednoty v tele Krista.

Toto je dôvod, pre ktorý Pavol okamžite začína list Korinťanom slovami – „Napomínam vás však, bratia, menom nášho Pána Ježiša Krista, aby ste hovorili jednomyseľne a neboli medzi vami roztržky, ale aby ste boli zjednotení v tom istom zmýšľaní i úsudku“ (1Kor 1:10). Toto je takisto dôvod, pre ktorý napísal Efezanom v tom istom oddieli, kde rozoberal funkcie tela: „Usilujte sa zachovávať jednotu ducha vo zväzku pokoja“ (Ef 4:3). Keď píše Rimanom, zdôrazňuje to isté – „Usilujme sa preto o to, čo slúži pokoji a vzájomnému budovaniu“ (Rim 14:19). Ak by sme to mali preformulovať, Pavol týchto kresťanov upozorňoval, aby robili všetko pre to, aby sa „navzájom budovali“.

DUCHOVNÉ DARY

Názory na duchovné dary sú medzi vyspelými kresťanmi rôzne – koľko ich vlastne je, ako ich spoznať a ako ich používať. Som presvedčený o tom, že hlavným dôvodom tejto nezhody sa zdá byť zlé porozumenie biblických „oddielov o daroch.“ Možno vás prekvapí, že tieto texty Písma nedávajú dôraz na to,

aby sme ako jednotlivci hľadali a objavovali naše dary kvôli tomu, ako máme fungovať v Kristovom tele.¹ Skôr máme dary a schopnosti, ktoré nám Boh dal, používať na to, aby sme budovali telo Kristovo so správnym postojom. Pavol predpokladal, že tieto dary sú prítomné, a že každému boli zrejmé.

BIBLICKÝ DÔRAZ

Biblickí pisatelia zdôrazňujú dve dôležité pravdy. Znovu a znovu nám hovoria, aby sme sa aj jednotlivo aj spoločne stávali vyspelými. Spoločná *vyspelosť* sa odráža v miere viery, nádeje a lásky – no najmä lásky -, ktoré sa v ktoromkoľvek miestnom zbore rozvíjajú. Preto Pavol končí 13. kapitolu 1 Korinťanom tým, že hovorí: „Teraz teda zostáva viera, nádej a láska, tieto tri, ale najväčšia z nich je láska“ (1 Kor 13:13). Toto je dôvod, prečo tak často začínal svoje listy viacerým zborom tým, že Bohu ďakoval za ich vieru, nádej a lásku. Napríklad, Tesaloničanom napísal:

Ďakujeme Bohu za vás všetkých vždy, keď si na vás spomíname vo svojich modlitbách; ustavične pripomíname pred Bohom a a našim Otcom dielo vašej viery, úsilie lásky

¹ Niektorí kresťania na základe 1 Korinťanom 14:1 vyučujú, že každý kresťan by sa mal snažiť objaviť svoje duchovné dary. Ak sa však starostlivo pozrieme na text aj kontext, oba veľmi silno ukazujú na to, že Pavol nič také nevyučuje. Pavol smeruje svoje napomenutia nie jednotlivcom, ale celému zboru veriacich v Korinte. V gréckom jazyku výslovne použil druhú osobu plurálu: „[Ako jedno telo,] horlivo hľadajte aj duchovné dary“ (1 Kor 14:1). Inými slovami, Pavol hovorí Korinťanom, aby túžili po tom, nech sú v ich strede zjavné vyššie dary, nie nižšie. Je zrejmé, že niektorí korinťanskí veriaci sa primárne sústredili skôr na nižšie dary, než na apoštolstvo, proroctvo a vyučovanie, ktoré boli tými vyššími (viď 1 Kor 12:28-31). Toto viedlo k ešte pyšnejšiemu správaniu, a nekonečným rozkolom a nezhodám.

a vytrvalosť nádeje v nášho Pána Ježiša Krista (1 Tes 1:2-3; pozri tiež 2 Tes 1:3-4; Ef 1:15-18; Kol 1:3-5).

Osobná zrelosť sa prejavuje v charakteristikách, ktoré Pavol načrtol v 3. kapitole 1 Timotejovi a v 1. kapitole Títovi: bezúhonný, morálne čistý, triezvy, uvážlivý, slušný, pohostinný, schopný učiť², nie pijan, nie tvrdohlavý, nie neznášanlivý, nie výbojný, nie hašterivý, mierny, nie lakomec, musí dobre viesť svoju domácnosť, musí mať dobrú povest u tých, čo sú mimo cirkvi, musí milovať dobro, spravodlivý a zbožný (1 Tim 1-13; Tít 1:5-9). I keď sú tieto vlastnosti uvedené pre tých, ktorí sa majú stať duchovnými vodcami, sú v skutočnosti vzorom kresťanskej vyspelosti, ktorý je v Novej Zmluve podrobne uvedený. Pavol jednoducho hovorí, že ak niekto túži byť duchovným vodcom, je to úžasný cieľ. Takýto človek by sa však mal prv uistiť, že je zrelým kresťanom. Pavol následne opísal, čo charakterizuje zrelého veriaceho.³

OSOBNÉ SKÚSENOSTI

Už som sa podelil o niektoré z mojich skúseností zo zakladania zborov, ktoré boli veľmi užitočné pri potvr-

² Niektorí interpretujú „schopnosť učiť“ z 1 Tim 3 ako dar vyučovania. Avšak pozorový pohľad na pôvodné slovo preložené ako „schopnosť učiť“ a na to, ako ho Pavol používa v 1 Tim 3:2 a 2 Tim 2:24, ukazuje, že Pavol hovoril o *kvalite života*, nie o konkrétnej pedagogickej zručnosti či špecifickom dare. Okrem toho by bolo zvláštne, keby Pavol vyčlenil „dar vyučovania“ ako jeden z nárokov na vodcu, zatiaľ čo vynechal „dar pastorácie“ a „dar spravovania“. Bolo by to obzvlášť nezvyčajné, vzhľadom na to, že Pavol rozhodne poveril vodcom, aby zodpovedali za vyučovanie, pastoráciu a spravovanie zodpovedností zboru.

³ Každá z týchto vlastností je rozsiahlo a prakticky spracovaná v knihe *The Measure of a Man* od Gene A. Getz, publikované vydavateľstvom Regal Books [slovensky: *Obraz muža*, Pokoj, Bratislava 1993].

dzovaní toho, čo Biblia naozaj učí o tejto téme. Aj keď je nebezpečné, aby sa naše „teologické“ stanovisko odvíjalo od našich aktivít v službe, naše skúsenosti by nám určite mali pomôcť potvrdiť to, čo učí Biblia. Mal by byť medzi nimi súlad.

Jedna vec, ktorú som sa o duchovných daroch naučil jednak pri štúdiu Písma a jednak z mojej skúsenosti so zakladaním zborov: „Nikdy nezapriať koňa za koč.“ Osobne som presvedčený, že snaha primäť veriacich k tomu, aby sa skúmali a hľadali svoje dary, je presne niečím takým. Vtedy je náš dôraz na nesprávnom mieste. Ak však učíme veriacich byť spoločne aj osobne zrelými v Kristovi, budeme svedkami nezvyčajného duchovného rastu v ich životoch. Ak navyše naučíme všetkých veriacich pozitívnemu napomínaniu jeden druhého skrze poslušnosť a oporu v Duchu Svätom, telo bude zreteľne živšie ako kedykoľvek predtým. Vyhneme sa zmätkom a nedorozumeniam, budeme veriacich vidieť prirodzene a, vedení Duchom, začneme využívať ich dary a talenty zrelo a v pokore – aby sme skôr budovali druhých, než sa snažili pútať pozornosť sami na seba. Zamerať sa na naše „dary“ znamená zamerať sa na seba samých. Zamerať sa na zrelosť a budovanie tela Kristovho znamená zamerať sa na Boha a na druhých.

VELMI DÔLEŽITÝ PRVÝ KROK

Keď porozumiete, čo Biblia učí o koncepte „vzájomnosti“, bližšie sa pozrite na štruktúru vášho zboru. Je

zostavená tak, aby dávala priestor funkciám tela, alebo je nastavená tak, aby sa zapájali iba určití viditeľní ľudia?

Keď je zbor malý, je jednoduché dať ľuďom príležitosť zapájať sa na stretnutí celého zboru. Ak však zbor rastie, je to čoraz ťažšie. V dôsledku toho je potrebné vypracovať formy a štruktúry, ktoré kresťanom umožnia priamo slúžiť jeden druhému. My vo Fellowship Churches sme vytvorili systém skupín, ktoré sme nazvali „minizbory.“ Tieto skupinky sa zvyčajne stretávajú po domoch párkrát za mesiac a vedú ich laickí kazatelia. Sú koncipované tak, aby dopĺňali spoločné stretnutia zboru, ktorý sa stretáva pri uctievaní, oslavovaní a vyučovaní Božieho slova. Práve v týchto skupinkách sa skutočne uplatňujú funkcie tela. Bez takýchto skúseností nie sme v súlade s biblickým učením o tom, ako je každá časť dôležitá, aby sa telo Kristovo budovalo v láske (Ef 4:16).

Niektoré zbory na naplnenie tejto potreby vyčlenili hodiny nedeľnej zborovej školy pre dospelých. Nanešťastie sa však v niektorých zboroch tieto stretnutia stanú len ďalšou obyčajnou prednáškou či kázňou s minimálnym až žiadnym uplatnením funkcií tela.

Čo robí váš zbor pre to, aby umožnil kresťanom navzájom sa napomínať a povzbudzovať? Ako k tomuto procesu prispievajú či mu bránia formy a štruktúry vášho zboru?

*

KROK 4: PRÍPRAVA VLASTNEJ ODPOVEDE

Aké sú tvoje prvotné závery?

Duchovné formovanie

- Aká je tvoja osobná úloha v Kristovom tele, tvom miestnom zbore? Postav sa pred Hospodina, keď nad tým budeš rozmýšľať a pros ho, aby ti pomohol vidieť, ako môžeš hrať efektívnejšiu rolu v tvom miestnom zbore. Akú účasť máš na raste tela? Čím oslabuješ rast a zdravie tela?

Hlbšie porozumenie

- Vlastnými slovami opíš, čo znamená, že cirkev je Kristovým telom. Potom napíš princípy, implikácie či hodnoty, ktoré vyplývajú z pravdy, že cirkev je Kristovým telom. Mohli by mať aj formu zoznamu presvedčení alebo princípov ohľadom toho, ako by cirkev mala fungovať.

Zručnejšia služba

- Sprav prvý krok v pomoci svojmu zboru (alebo konkrétnej službe v tvom zbore), aby viac fungoval ako telo Krista, ktorým sme povolani byť.

KROK 5: DISKUSIA O TÉME

Čo sa môžeme naučiť jeden od druhého?

1. Čo podľa teba znamená, že cirkev je telom Krista? Vzťahuje sa obraz Kristovho tela na miestny zbor alebo na všeobecnú cirkev? Ako zbory slúžia na zemi ako Kristovo telo?
2. Aké princípy odvodzuje Biblia z obrazu Kristovho tela?
3. Čo si môže tvoj zbor odniesť z pravdy, že je Kristovým telom? Ako by tvoj zbor mal fungovať vzhľadom na to, že je telom Krista?
4. Ako ťa táto pravda ovplyvňuje osobne? Akú úlohu hráš, či by si mal hrať v tomto tele? Bol si niekedy počas tohto kurzu nejakým spôsobom usvedčený? Aké názory si vytváraš?
5. Zhodnoť svoj zbor. V akých smeroch fungujete dobre ako telo Krista? V akých smeroch sa musíte viac snažiť, aby ste fungovali ako telo Krista?
6. Čo v praxi znamená, že Kristus je hlavou tela? Ako to vplýva na tvoju vlastnú úlohu vodcu v tele?
7. Ako tím vedúcich zboru, ako sa môžete starať o telo vášho miestneho zboru, aby si ľudia navzájom pomáhali v raste a aby ste pomohli každému členovi zapojiť sa? (Telo rastie popri tom, ako sa buduje v láske.)

KROK 6: PRAKTICKÉ ČINY POSLUŠNOSTI

Aké dôsledky vyplývajú z tejto témy?

1. Po tom, čo si sa zúčastnil Sokratovskej diskusie, opäť sa pozri na svoj opis toho, čo to znamená, že cirkev je telo Krista. Súhlasíš ešte stále s tým, čo si napísal? Takisto prehodnoť svoj zoznam dôsledkov a princípov. Sú medzi nimi nejaké, ktoré by si rád zmenil, či pridal úplne nové? Skúmaj svoj život vo svetle tejto ústrednej pravdy o cirkvi a o tom, ako v nej všetci fungujeme.

2. Čo pri sebe zmeníš, aby si lepšie plnil svoju úlohu člena Kristovho tela vo svojom miestnom zbore?

3. Podel sa o plány, ktoré si vytvoril vyššie, so svojim mentorom alebo s jedným či viacerými ľuďmi z tvojho tímu vedúcich. Dovoľ im, aby si mohol byť zúčtovateľný ohľadom týchto plánov / cieľov.

Tento študijný materiál a jeho kópie poskytuje slovenský vydavateľ užívateľom bezplatne. Jeho vydávanie však má svoje náklady. Pomôžte nám, ak ako vďačný používateľ tejto lekcie svojim príspevkom podporíte prípravu a vydanie ďalších kurzov. Ďakujeme Vám. Podrobnejšie informácie o podpore na: www.cb.sk/index.php/kniznica/zborova-kola

POZNÁMKY